FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 15. MARTS 1979 [1]

Høje Ret.

Sagsøgerne i den sag, jeg i dag skal tage stilling til, blev — efter at de allerede for en dels vedkommende havde arbejdet i Atomforskningscentret i Ispra fra 1964 (Angelo Gemelli) eller fra 1967 (Bruno Palombi) som såkaldte »appaltati« — i årene 1970 til 1974 ansat af centret som lokalt ansatte i henhold til artikel 4 i ansættelsesvilkårene for øvrige ansatte, bortset fra Angelo del Grande, der fik status som ansat ved anlæg. De blev aflønnet over forskningsbevillingerne med kontrakter på ubestemt tid. Bortset fra sagsøgeren Del Grande har de tilsyneladende en teknisk udannelse med tilhørende diplom og er beskæftiget i overensstemmelse hermed. Vedrørende yderligere enkeltheder om deres opgaver henviser jeg til beskrivelserne i sagsøgernes bedømmelsesrapporter samt til de oplysninger, som blev udfærdiget herom af sagsøgernes foresatte i 1975 efter udtrykkelig anmodning fra chefen for personaleafdelingen i Ispra, og som var bestemt til et udvalg, der skulle tage sig af problemer med de såkaldte »falske lokalt ansatte«; det drejer sig om personer, der ikke kunne ansættes som ansatte ved anlæg på grund af mangel på tilstrækkelige stillinger på budgettet.

Dette udvalg, der blev nedsat i begyndelsen af 1976 og var paritetisk sammensat, havde til opgave at undersøge, hvilke lokalt ansatte der fortrinsvis kunne udnævnes til ansatte ved anlæg efter de dengang endnu gældende bestemmelser i artikel 4, stk. 3, i ansættelsvilkårene for de øvrige ansatte. Den af udvalget opstillede liste omfattede også navnene på fire af sagsøgerne i den foreliggende sag på pladserne ni og tretten. Desuden nævnes i dette udvalgs rapport af august 1976 de ansatte, »dont les fonctions et/ou les diplômes paraissent, suite à un premier examen, les situer à un niveau supérieur à la classe 1 (Ref. agents d'établissement)«. Mellem dem finder man alle sagsøgerne med undtagelse af Del Grande, der, som allerede nævnt, åbenbart ikke har noget teknisk diplom. Under henvisning til bedømmelsesrapporterne for årene 1969 til 1973 påstår han imidlertid, at han også er tekniker, eller at han i hvert fald — ifølge rapporten for årene 1973 til 1975 — næsten er på samme niveau som sådanne ansatte. På grundlag af rapporten fra dette udvalg fik seks andre lokalt ansatte med tekniske opgaver kontrakter som ansatte ved anlæg i løbet af 1976 og blev derefter åbenbart også udnævnt til tjenestemænd i kategori B; en anden lokalt ansat blev straks efter en udvælgelsesprocedure ansat som tjenestemand i kategori B.

I 1976 blev forordning nr. 259/68 ændret ved Rådets forordning nr. 2615/76 af 21. oktober (EFT L 299 af 29. 10. 1976, s. 1). Herved blev kategorien »ansatte ved anlæg« fjernet fra ansættelsesvilkårene (artikel 1, sidste led;

1 — Oversat fra tysk.

artikel 4, sidste stykke), og artikel 2, der begynder med ordene: »Ved midlertidigt ansat forstås i disse ansættelsesvilkår« blev uvidet med et litra d), der er affattet på følgende måde:

»d) den, der midlertidigt ansættes i en fast stilling, som aflønnes over forsknings- og investeringsbevillingerne, og som er opført i den liste over stillinger, der er knyttet som bilag til den pågældende institutions budget.«

Artikel 8 i ansættelsesvilkårene blev desuden suppleret med et stykke, hvori det hedder:

»Ansættelse af en af de i artikel 2, litra d), nævnte ansatte sker efter følgende regler:

— ansættelse af en i kategori A eller B ansat, der har til opgave at udføre arbejde, som kræver videnskabeligt og teknisk sagkundskab, kan højst ske for 5 år; denne ansættelse kan forlænges;

— ansættelse af en i kategori A eller B ansat, der har til opgave at udføre administrativt arbejde, sker på ubestemt tid;

— ansættelse af en i kategori C eller D ansat sker på ubestemt tid eller bestemt tid.«

Til slut bestemtes det yderligere, at artikel 84 til 98 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte ophæves.

Derudover indeholder nævnte forordning i artikel 2 overgangsbestemmelser, der — i det omfang, de har interesse for denne sag — bestemmer følgende:

»1. Den ansatte ved anlæg og den lokalt ansatte, der aflønnes over forsknings- og investeringsbevillingerne, og som gør tjeneste på denne forordnings ikrafttrædelsesdato, skal af den myndighed, der omhandles i artikel 6, stk. 1, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne, opfordres til at indgå en ansættelseskontrakt på de i afsnit II i disse vilkår omhandlede betingelser.

Denne kontrakt træder i kraft på denne dato.

2. Den pågældende ansættes i en stilling i overensstemmelse med artikel 10 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne.

...

5. Såfremt den ansatte ved anlæg eller den lokalt ansatte efter en frist på seks måneder ikke har accepteret det i stk. 1 nævnte tilbud, ophæves den pågældende kontrakt. . . .«

Disse bestemmelser blev også anvendt på sagsøgerne. Det kan i denne forbindelse bemærkes, at det blev besluttet at nedsætte et særligt, ligeledes paritetisk sammensat udvalg med henblik på indplaceringsproblemer i forskningscentret Ispra. Udvalget fastslog efter drøftelser, der fandt sted i månederne juni og juli 1977, for det første, at syv af sagsøgerne var i besiddelse af diplomer »donnant vocation à un classement en catégorie B«. For det andet blev det enstemmigt vedtaget, at indplaceringen af *alle* sagsøgerne i kategori C måtte anses for korrekt. Derefter fik sagsøgerne i juli 1977 forelagt ansættelseskontrakter, som var dateret den 25. januar 1977, og som skulle løbe fra ikrafttræ-

delsen af forordning nr. 2615/76, til underskrift. Kontrakterne indeholdt bestemmelser om ansættelse som midlertidig ansat på ubestemt tid og i kategori C. Alle sagsøgerne undertegnede dem inden udgangen af juli 1977, efter at en af dem havde opgivet et forsøg på at tage forbehold.

Sagsøgerne er imidlertid af den opfattelse, at den nye ordning var ugunstig for dem, og at udformningen af deres nye kontrakter heller ikke var i orden. De indgav derfor den 25. oktober 1977 en klage til ansættelsesmyndigheden. Heri gjorde de gældende, at de hele tiden havde været indplaceret forkert; det var i hvert fald ikke lovligt, at de nye kontrakter fastsatte en indplacering i kategori C. Efter sagsøgernes mening blev de herved udsat for en forskelsbehandling især i forhold til den del af de lokalt ansatte med tekniske opgaver, som var rykket op i kategori B og det tilmed på ubestemt tid endnu før ikrafttrædelsen af forordning nr. 2516/76. Sagsøgernes ansættelseskontrakter burde have været af samme varighed og have indeholdt en bestemmelse om indplacering i kategori B. Endvidere skulle forordning nr. 2615/76 ikke have været anvendt på ansatte, som allerede var i tjenesten. Desuden måtte forordningen anses for ulovlig af den grund, at den ikke indeholdt bestemmelser om kontrakter på ubestemt tid for kategorierne A og B, hvorfor de ansatte fra kategori C ved en forfremmelse til kategori B måtte give afkald på en kontrakt på ubestemt tid.

Denne klage var forgæves. Et svarbrev, som er dateret den 20. marts 1978 og undertegnet af et kommissionsmedlem, understregede, at forordning nr. 2615/76 uden tvivl ikke blot fandt anvendelse på nyansættelser, men også på allerede lokalt ansatte. Desuden kunne der ikke rejses indvendinger mod tildeling af en C-stilling i en kontrakt på ubestemt tid, når der hensås til klagernes situation på tidspunktet for forordningens ikrafttræden og til denne forordnings overgangsbestemmelser.

Derefter anlagde sagsøgerne den 17. maj 1978 sag ved Domstolen med følgende påstande:

1. Den kontrakt, der er tilbudt sagsøgerne, kendes ulovlig og skal følgelig annulleres, idet sagsøgerne skulle indplaceres i kategori B med en kontrakt på ubestemt tid.

2. Kommissionens afslag af 20. marts 1978 på deres klage annulleres følgelig.

3. Subsidiært udtales og bestemmes, at forordning nr. 2615/76 af 21. oktober 1976 er uden lovligt grundlag, for så vidt angår de tidligere ansatte på stedet, idet der i en sådan bestemmelse måtte tages hensyn til de rettigheder til indplacering, der fulgte af arbejdsfunktioner og velerhvervede rettigheder til en kontrakt på ubestemt tid.

Jeg har følgende opfattelse af disse påstande:

1. Sagsøgernes opfattelse, hvorefter den nye ordning, der blev indført ved forordning nr. 2615/76, ikke kunne anvendes på personer, som allerede var i Fællesskabets tjeneste, kan helt åbenbart ikke accepteres. Til påvisning heraf er det tilstrækkeligt at henvise til ordlyden af den nævnte forordnings artikel 2, stk. 1, som ganske utvetydigt bestemmer, at den ansatte ved anlæg og den lokalt ansatte, der aflønnes over forsknings- og investeringsbevillingerne, og som gør tjeneste på denne forordnings ikrafttrædelsesdato, af den myndighed, der omhandles i artikel 6, stk. 1, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne, skal opfordres til at indgå en ansættelseskontrakt på de i afsnit II i disse vilkår omhandlede betingelser. Desuden be-

stemmer stykke 5 i denne artikel, at kontrakten skal hæves, såfremt den ansatte ved anlæg eller den lokalt ansatte efter en frist på seks måneder ikke har accepteret det i stk. 1 i denne artikel nævnte tilbud om at indgå en ansættelseskontrakt. Heraf kan kun sluttes, at forordning nr. 2615/76 naturligvis også fandt anvendelse på ansatte, som ved forordningens ikrafttræden allerede var ansatte ved Fællesskabet.

2. Sagsøgerne gør endvidere gældende, at de med urette var blevet ansat som lokalt ansatte, og at deres indplacering allerede dengang kunne anfægtes. Efter sagsøgernes mening blev lokalt ansatte nemlig — i henhold til artikel 4 i ansættelsesvilkårene — ansat »med henblik på at udføre manuelt arbejde«. Dette medførte — som det fremgår af de tilsvarende bestemmelser i artikel 5, stk. 1, afsnit 5, i personalevedtægten — en indplacering svarende til kategori D, mens sagsøgerne efter deres faktisk udførte arbejde burde have været indplaceret i kategori B.

I den foreliggende sag kan det ikke mere opklares, hvordan det forholder sig hermed. I så fald skulle sagsøgerne tidligere have anlagt sag. Et sagsanlæg havde heller ikke været udelukket i henhold til artikel 81 i ansættelsesvilkårene, idet det for længst er fastslået i retspraksis (sag 65/74, Porrini m.fl. mod Det europæiske Atomenergifællesskab og Comont SpA og Bellintani m.fl. mod Det europæiske Atomenergifællesskab og Cemi SpA, dom af 11. 3. 1975, Sml. 1975, s. 319), at det i Euratom-traktatens artikel 152 fastsatte retsmiddel finder anvendelse ikke blot på tjenestemænd og øvrige ansatte, men også på personer, der gør krav på denne status — som tilfældet er med sagsøgerne.

Derfor finder jeg i hvert fald to bemærkninger nødvendige i den foreliggende sag.

Det er for det første uomtvistet, at sagsøgerne i sin tid kun fik kontrakter som lokalt ansatte, fordi listen over disponible stillinger ikke indeholdt et tilstrækkeligt antal stillinger som ansatte ved anlæg; havde dette været tilfældet, havde sagsøgerne fået en anden behandling. Det var netop også for at afhjælpe denne utilfredsstillende situation, at forordning nr. 2615/76 blev udstedt, og hvorefter sådanne ansatte nu kan få kontrakter på ubestemt tid.

For det andet kan sagsøgerne ikke til støtte for det standpunkt, hvorefter de allerede tidligere skulle have været indplaceret i kategori B, påberåbe sig konklusionerne fra en arbejdsgruppe, som blev nedsat ved forskningscentret Ispra i 1964. Denne gruppe havde nemlig kun til opgave at gennemføre undersøgelser vedrørende ligestilling af teknikernes diplomer fra de forskellige medlemsstater. Når gruppen derudover i sin rapport også gav udtryk for den opfattelse, at det var uundgåeligt, at alle teknikere, der skulle ansættes fremover, blev indplaceret i kategori B, var der herved kun tale om et uforpligtende forslag og på ingen måde om en henstilling, der var forpligtende for administrationen og følgelig kunne begrunde et krav på indplacering, hvilket for øvrigt havde nødvendiggjort en ændring af vedtægtens bilag I B — som Kommissionen har forklaret os.

3. Med et tredje argument henviser sagsøgerne hovedsagelig til forordning nr. 2615/76. De gør gældende, at forord-

ningens artikel 2 derved, at den fastsætter andre kontraktsforhold for lokalt ansatte, ikke har andet til formål end en »integration« i henhold til vedtægtens artikel 102. Derfor skulle de i denne henseende udarbejdede regler — indplacering efter arbejde — have været anvendt på sagsøgerne. Men i hvert fald må det efter sagsøgernes mening tages under overvejelse, at artikel 2 bestemmer, at de ansatte ansættes i en stilling i overensstemmelse med artikel 10 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte. Heraf følger, at det i vedtægtens bilag I B opstillede kriterium skal respekteres, idet bilag I B finder anvendelse i henhold til artikel 10, stk. 4, i ansættelsesvilkårene for øvrige ansatte. Men under disse omstændigheder og i betragtning af de beskrivelser, der foreligger om sagsøgernes opgaver — bedømmelsesrapporter og oplysninger fra deres foresatte til arbejdsgruppen Falsi Agenti Locali — må en indplacering i kategori C efter sagsøgernes opfattelse være urigtig.

Hvad angår disse argumenter, har Kommissionen sikkert ret, når den påpeger, at foranstaltninger efter artikel 2 i forordning nr. 2615/76 ikke kan ligestilles med en integration efter vedtægtens artikel 102, dvs. at personer, med hvilke der kun var afsluttet ansættelseskontrakter før vedtægtens ikrafttræden, overgår til tjenestemandsstatus. Artikel 2 indeholder faktisk ikke nogen tilsvarende regler om nedsættelse af et integrationsudvalg af ledende tjenestemænd i institutionen, som i givet fald skulle afgive en forpligtende udtalelse om den ansattes egnethed til at udøve det arbejde, der er blevet overdraget ham. Det såkaldte Tugendhat-udvalg, der blev nedsat i 1976 på initiativ fra Bruxelles, kan ikke sammenlignes med dette integrationsudvalg, for det blev sammensat paritetisk og havde kun til opgave at tage stilling til klager over indplaceringsspørgsmål. Følgelig kan den retspraksis, der i sin tid blev udviklet vedrørende anvendelsen af vedtægtens artikel 102, ikke overføres på den foreliggende sag.

Der kan heller ikke helt sikkert udledes et krav på indplacering i kategori B af artikel 10 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte og bilag I B til vedtægten. For dette bilag omfatter faktisk teknikere, ikke blot i kategori B, men også i kategori C.

Hvis man imidlertid herudover undersøger, om der i sagen findes andre tvingende holdepunkter for en indplacering af sagsøgerne i kategori B, må svaret herpå være negativt.

Det spiller sikkert ingen rolle i denne forbindelse, at sagsøgerne henviser til et brev fra chefen for personaleafdelingen i Ispra af 20. juli 1977, hvori det anerkendes, at sagsøgerne på grund af deres diplomer har »idonéità« til en indplacering i kategori B. Hermed gives der kun udtryk for det, som også blev konstateret i svarene til sagsøgernes klager, nemlig at de med deres kvalifikationer opfylder forudsætningen for en dag at nå op i kategori B ved forfremmelse, at de altså har en sådan udsigt til forfremmelse (»vocation«).

Det samme gælder for den omstændighed, at sagsøgerne med undtagelse af Del Grande også er medtaget i rapporten fra gruppen Falsi Agenti Locali fra august 1976 blandt de ansatte, »dont les fonctions et/ou les diplômes paraissent, suite à un premier examen. Les situer à un niveau supérieur à la classe 1 (Ref. agents d'établissement))«. I denne forbindelse er det vigtigt, at det intetsteds kan

læses ud af det omtalte dokument, at sagsøgerne fortjener en højere indplacering på grund af det *arbejde*, der er betroet dem, idet den omstændighed, at en person er i besiddelse af diplomer, der svarer til en højere indplacering, naturligvis ikke af den grund har krav på en sådan indplacering.

Når sagsøgerne imidlertid påberåber sig de flere gange udtalte bedømmelsesrapporter og »fiches de renseignement«, der blev udarbejdet til udvalget Falsi Agenti Locali, kan der vedrørende et således begrundet krav på indplacering henvises til den relevante retspraksis på tjenestemandsrettens område, hvorefter udførelsen af opgaver på et højere niveau end det, der svarer til den ansattes lønklasse, ikke giver noget krav på en højere indplacering, men højst skal tages i betragtning ved en forfremmelse (sagerne 77/70, Maurice Prelle mod Kommissionen, dom af 16. 6. 1971, Sml. 1971, s. 149; org.ref. s. 561, og 28/72, Leandro Tontodonati mod Kommissionen, dom af 12. 7. 1973, Sml. 1973, s. 779). Endvidere er det vigtigt, når det drejer sig om dette vanskelige bedømmelsesspørgsmål — her findes der på vanskelige tekniske områder sikkert overlapninger og afgrænsningsvanskeligheder — at fastslå, at der foreligger en sagkyndig stillingtagen fra det allerede omtalte paritetisk sammensatte Tugendhat-udvalg, der, som allerede nævnt, skulle undersøge klager vedrørende indplaceringsspørgsmål efter ikrafttrædelsen af forordning nr. 2615/76. Når dette udvalg enstemmigt anså en indplacering i kategori C for korrekt for alle sagsøgerne — i andre tilfælde manglede denne enstemmighed — er der ikke nu nogen grund til at tvivle på det rigtige i denne indplacering så meget mindre, som sagsøgerne ikke har fremlagt konkrete og vægtige indicier, der ville kunne rokke ved Tugendhat-udvalgets vurderinger.

4. Sagsøgerne gør endvidere gældende, at der er udøvet forskelsbehandling mod dem ved ændringen af deres tjenesteforhold. Hermed henviser de til den omstændighed, at 6 andre lokalt ansatte, der befandt sig i samme situation som de selv, blev ansatte ved anlæg før ikrafttrædelsen af forordning nr. 2615/76 og noget senere blev forfremmet til tjenestemænd i kategori B. Efter sagsøgernes mening havde disse ansatte altså ikke blot nået en højere indplacering, men også mere stabile tjenesteforhold, mens sagsøgerne ved en oprykning af deres indplacering til kategori B i henhold til artikel 8 i ansættelsesvilkårene, som ændret ved forordning nr. 2615/76, i det højeste kunne få kontrakter af 5 års varighed. Sagsøgerne hævder, at dette sikkert ikke er foreneligt med princippet om ligebehandling, der også finder anvendelse på midlertidigt ansatte i samme stillingsgruppe, selv om artikel 10 i ansættelsesvilkårene ikke henviser til artikel 5, stk. 3.

Vi har under retsforhandlingerne hørt, at det i 1976 nedsatte udvalg for Falsi Agenti Locali havde til opgave at undersøge situationen for de lokalt ansatte og at opstille en liste over de ansatte, som — på grundlag af diplomer, opgaver og anciennitet — havde forret til udnævnelse til ansatte ved anlæg, der hørte ind under kategorierne C og D efter den tidligere formulering af artikel 4 i ansættelsesvilkårene. På grundlag af denne liste, som også i nederste ende omfattede 4 af sagsøgerne i nærværende sag, blev der udnævnt 6 lokalt ansatte til ansatte ved anlæg i kategori C; senere blev disse — uden medvirken af det omtalte udvalg, men åbenbart i medfør af den forskriftsmæssige forfremmelsesprocedure, som der blev henvist til i artikel 92

i ansættelsesvilkårene — forfremmet til *tjenestemænd* i kategori B.

Hvis jeg opfatter det rigtigt, gør sagsøgerne ikke gældende, at disse foranstaltninger kan anfægtes. Såfremt de har fremsat kritiske bemærkninger desangående — f.eks. vedrørende den omstændighed, at en ansat fra plads nr. 13 på den omtalte liste blev forfremmet foran andre ansatte, eller vedrørende den omstændighed, at forfremmelserne blev foretaget før ikrafttrædelsen, men dog efter vedtagelsen af forordning nr. 2615/76 — må de i hvert fald finde sig i at få at vide, at disse forhold nu ikke længere kan komme i betragtning, men burde have været anfægtet på daværende tidspunkt for at være rettidigt.

Tværtimod gør sagsøgerne i det væsentlige krav på selv at få en tilsvarende behandling.

Hertil må det imidlertid for det første bemærkes, at dette strandede i 1976 på den omstændighed, at der ikke var et tilstrækkeligt antal ledige stillinger. De stillinger i kategori B, der var godkendt og ikke besatte, og som sagsøgerne har henvist til, kunne nemlig forklares dermed, at antallet af godkendte stillinger i kategori C var blevet overskredet, som det fremgår af bilag 2 til replikken og bilag 2 til duplikken, især af dennes fodnote 3. Desuden må det indvendes over for sagsøgerne, at de burde have gjort et således begrundet krav om ligebehandling gældende på daværende tidspunkt i sammenhæng med de ovennævnte begivenheder, i hvilken forbindelse det dog ikke må glemmes, at der principielt ikke består et krav på forfremmelse.

For så vidt sagsøgerne imidlertid taler om forskelsbehandling efter forordning nr. 2615/76, er det for det andet vigtigt, at de ikke befandt sig i en sammenlignelig situation i forhold til de omtalte 7 andre ansatte. Disse andre ansatte var nemlig allerede på daværende tidspunkt tjenestemænd. Dermed var det selvfølgelig udelukket at give deres tjenstlige forhold en kontraktmæssig udformning, som fastsat efter den nye forordning, hvad der for sagsøgerne på grund af deres status var nødvendig efter den nævnte forordnings ikrafttræden.

Der kan følgelig ikke tales om en forskelsbehandling af sagsøgerne.

5. Sagsøgerne gør endvidere gældende, at Kommissionen har krænket den i artikel 24 i vedtægten fastsatte bistandspligt og ved udformningen af sagsøgernes tjenesteforhold ikke har taget hensyn til princippet om at lade velerhvervede rettigheder uantastede; efter sagsøgernes mening er der også henvist til dette princip i en beslutning fra Europa-Parlamentet (EFT C 100 af 3. 5. 1976, s. 38).

Hertil skal vedrørende det første punkt bemærkes, at der givet ikke kan være tale om en krænkelse af artikel 24 — også selv om artiklen forstås således, at ansættelsesmyndigheden skal tage hensyn til en tilfredsstillende tilrettelæggelse af karriererne — i en situation, hvor de lokalt ansattes tjenesteforhold ordnes under korrekt iagttagelse af bl.a. de regler, der er vedtaget med henblik på en regulering af disse tjenesteforhold.

Hvad angår den påståede krænkelse af velerhvervede rettigheder, kan det anføres, at sagsøgerne før ikrafttrædelsen af forordning nr. 2615/76 havde kontrakter på ubestemt tid som lokalt ansatte, og at de i hvert fald havde krav på at blive ansatte ved anlæg, der er indplaceret i kategorierne C og D. Når de under disse omstændigheder efter

ikrafttrædelsen af forordning nr. 2615/76 fik tilbudt en kontrakt på ubestemt tid med indplacering i kategori C i henhold til artikel 8 i ansættelsesvilkårene, ser jeg ikke, hvordan der kan tales om en krænkelse af velerhvervede rettigheder. Men hvad det forhold angår, at teknikere fra kategori B efter den nye retsstilling nu kun kan opnå kontrakter på 5 år — der ganske vist kan forlænges — mens der efter den tidligere retstilstand ikke gjaldt en sådan begrænsning, er det ganske enkelt afgørende, at sagsøgerne efter den gamle retsstilling i hvert fald havde udsigt til (»vocation«) — men ikke ret til indplacering i kategori B. Et sådant udgangspunkt er sikkert ikke nok til at fastslå, at sagsøgerne er berøvet velerhvervede rettigheder.

6. Endelig skal jeg beskæftige mig med sagsøgernes subsidiære påstand, hvorefter de ønsker ulovligheden af forordning nr. 2615/76 fastslået. Sagsøgerne klager i enkeltheder over følgende mangler ved forordningen:

a) Kommissionen har ikke henvist til, og Rådet ved nævnte forordnings vedtagelse forsømte at tage hensyn til, at sagsøgerne blev overset ved ordningen af forholdene for de lokalt ansatte med tekniske opgaver i 1976, hvorfor det altså for deres vedkommende havde været berettiget med særbestemmelser for at undgå tilfælde af forskelsbehandling.

b) Efter den nye forordning havde sagsøgerne ikke mere i tilfælde af en forfremmelse til kategori B udsigt til kontrakter på ubestemt tid, hvilket forekommer så meget mere mærkeligt, som de ikke arbejder med gennemførelsen af forskningsprogrammer, men på infrastrukturområdet, som snarere må henføres under administrationen. Efter sagsøgernes mening tvinger dette dem faktisk til at give afkald på en normal karriere.

c) I hvert fald har de — og dette udgør en forringelse i forhold til den tidligere retsstilling — ikke efter den nye forordning nogen karriere med forfremmelsesmuligheder. Artikel 92 i ansættelsesvilkårene, der også i praksis blev anvendt på lokalt ansatte, og hvorefter artiklerne 43 og 45 i vedtægten om bedømmelse og forfremmelse fandt tilsvarende anvendelse for ansatte ved anlæg, er nemlig ophævet. Tilbage står ved tildeling af opgaver i en højere lønklasse nu blot artikel 10, stk. 3, i ansættelsesvilkårene, hvorefter der i så fald skal indgås en tillægskontrakt til ansættelseskontrakten.

Hertil er efter min mening følgende enkeltheder at bemærke:

Ad a)

Jeg er ikke af den opfattelse, at der skulle have været indsat særbestemmelser for sagsøgerne i forordning nr. 2615/76. Som vi har set, kunne de i hvert fald efter den tidligere ordning gøre krav på kontrakter som ansatte ved anlæg med en indplacering i kategori C. Dette er også tilfældet med den behandling, de får efter den nye ordning. Hvad imidlertid angår udnævnelse til tjenestemand og især forfremmelse til kategori B, som det endnu i 1976 skete for nogle andre lokalt ansatte, kan der for sagsøgernes vedkommende i hvert fald tales om en vis chance, hvis bortfald naturligvis ikke gjorde særlige udligningsforanstaltninger i den nye forordning nødvendige.

Ad b)

Jeg er også blevet overbevist af Kommissionens forklaring, som går ud på, at den nye ordning, hvorefter ansatte i kategori B med tekniske opgaver kun kan opnå kontrakter på 5 år — er baseret på fornuftige overvejelser. I modsætning til, hvad der gælder for C- og D-ansatte, hvis niveau muliggør at anvende dem inden for forskellige forskningsprogrammer, og for ansatte med administrative opgaver, kan det om teknikere i kategori B antages, at de, skønt de skal henregnes til den såkaldte infrastruktur (vedligeholdelse af videnskabelig apparater), er knyttet så snævert til forskningsprogrammerne, der hvert fastlægges for 5 år i henhold til artikel 7 i Euratom-traktaten, at en tilsvarende begrænsning af deres ansættelseskontrakter forekommer påbudt af hensyn til oganisationen af forskningsarbejdet, der er fleksibel og orienteret efter de ansattes særlige kvalifikationer.

Hvad angår sagsøgernes stilling, kan der i øvrigt i denne sammenhæng mindes om, at de for øjeblikket endnu er indplaceret i kategori C — og med rette, som vi har set — dvs., at de slet ikke omfattes af den netop omtalte bestemmelse. Men skulle de en dag få kontrakter som ansatte i kategori B, kan der ved den lejlighed være grund til at undersøge spørgsmålet, om de efter deres kalifikationer — som i så fald må undersøges på ny — faktisk er så snævert knyttet til forskningsprogrammer, at en begrænsning af deres kontraktsforhold synes begrundet, eller om de — fordi de udfører opgaver på infrastrukturområdet — snarere skal udføre opgaver inden for administrationen.

Ad c)

Her må det ganske vist indrømmes, at ansættelse i en stilling i en højere lønklasse kræver en tillægskontrakt efter ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte (artikel 10, stk. 3). Men i virkeligheden medfører denne regel i forbindelse med ophævelsen af artiklerne 84-98 i ansættelsesvilkårene ikke nogen væsentlig forringelse af retsstillingen, hvad karrieren angår, idet de almindelig bestemmelser om forfremmelser, der skal anvendes fra 1. januar 1977, også finder anvendelse på midlertidigt ansatte i henhold til artikel 2, litra d), i ansættelsesvilkårene, som Kommissionen har påvist. Dvs. at man også for de midlertidigt ansatte undersøger — én gang om året og ved en nøje beskrevet procedure — hvem der først skal komme i betragtning ved indgåelse af en kontrakt med en højere indplacering, hvilket så vidt muligt garanterer, at forbedringer i karriereforløbet sker efter objektive kriterier.

Herefter kan det slutteligt konstateres, at ej heller den subsidiære påstand kan tages til følge, og at der således ikke er nogen grund til at erklære forordning nr. 2615/76 ulovlig og følgelig erklære sagsøgernes kontrakter, som har hjemmel heri, for ugyldige.

7. Herpå skal jeg blot sige et par ord vedrørende sagsomkostningerne; herom mener sagsøgerne, at de bør bæres af Kommissionen, også selv om denne er den vindende part. Dette følger efter sagsøgernes opfattelse af procesreglementets artikel 69, stk. 3, hvorefter Domstolen kan pålægge en vindende part at godtgøre den anden part de udgifter, »som Domstolen skønner, at han har forvoldt modparten unødvendigt eller af ond vilje«.

Jeg ser ej heller på dette punkt nogen fornuftig grund til at følge sagsøgernes mening. De gør nemlig i det væsentlige gældende, at personalet først fik kendskab til de netop omtalte bestemmelser vedrørende den procedure, der skal følges ved forfremmelse, i slutningen af april 1978. Hertil må det imidlertid først bemærkes, at en bekendtgørelse af

de nævnte bestemmelser på et tidligere tidspunkt næppe havde afholdt sagsøgerne fra at anlægge sag, når henses til alt, hvad de har gjort gældende under nærværende retssag. Desuden skal jeg erindre om, at offentliggørelsen stadig skete før sagsanlægget, og at der yderligere allerede i svarene på sagsøgernes administrative klager udtrykkeligt blev henvist til, at en overgang til en højere kategori finder sted inden for rammerne af den procedure, der er fastlagt for forfremmelser. Da der for øvrigt ej heller i den foreliggende sag kan ses andre »ganske særlige grunde« i den betydning, der følger af første afsnit i artikel 69, stk. 3, i procesreglementet — at sagsøgerne var ansat med urette som lokalt ansatte i længere tid, kan man lade ude af betragtning — må afgørelsen om sagsomkostningerne blive den, der fremgår af artikel 70 i procesreglementet.

8. Derfor foreslår jeg, at sagsøgte frifindes, og at det statueres, at hver part bærer sine omkostninger.